PHILARMONIA și Muzica Românească

(Loredana Baltazar, 12 iulie 2010)

A pronunța numele Centrului Național de Artă „Tinerimea Română" a devenit sinonim cu a vorbi despre permanenta promovare și susținere a culturii autohtone! Chiar și în vreme de criză, de vicisitudini financiare, de instabilitate politică și socială – într-un cuvânt, chiar și astăzi, 2 iulie 2010, când, la concurență cu Filarmonica „George Enescu", Orchestra de cameră „Philarmonia" sub conducerea dirijorului său Nicolae Iliescu și-a propus să ofere publicului, sub egida menționatului Centru Național de Artă, un program exclusiv românesc.

În contextul în care cele mai bine cotate ansambluri orchestrale bucureștene acceptă cu greu să programeze o primă audiție de muzică românească iar numele unor maeștrii consacrați ai creației autohtone au dispărut în negura uitării, în contextul în care ni s-au „americanizat" posturile de TV, o mare parte a emisiunilor radiofonice precum și podiumurile concertelor de divertisment live, în România și în lume evoluează o formație orchestrală stabilă alcătuită din muzicieni profesioniști care-și permit să prezinte în fața publicului atât partituri românești de la începutul secolului XX, cât și prime audiții absolute.

Provenit din rândul interpreților virtuozi, dirijorul „Philarmoniei" – Nicolae Iliescu – recunoaște explicit că experiența celor doi ani de aspirantură petrecuți la Moscova și-a pus amprenta asupra carierei sale dirijorale. În colaborarea sa cu ansamblul, un loc important îl ocupă disciplina riguroasă, respectul total față de partitură, dar și comunicarea empatică dintre dirijor și instrumentiști, fără de care rezultatul muncii ar rămâne la stadiul de simplă parcurgere a textului cu reliefuri eterogene.

Evident, nu e deloc simplu să interpretezi, succesiv într-un același concert, piese atât de diferite ca scriitură și expresivitate precum Pastorale Bănățene op. 65 de Doru Popovici, 5'of millenium pentru orchestră de coarde de Liviu Dănceanu, Momente, concertino pentru orchestră de coarde de Irina Odăgescu și, în încheiere, Divertismentul lui Adrian Iorgulescu. Explozia de structuri ritmice, arcuirile melodice personalizate ale fiecărui demers în parte, curbele dinamice și evantaiul opțiunilor timbrale solicită la maximum concentrarea protagoniștilor actului interpretativ de formulă camerală, oricât de bine ar fi asimilat, deja, programul. Dar, în mod cert, afinitatea pentru muzica de calitate este cea care își spune cuvântul aici, efortul instrumentiștilor trecând neobservat în favoarea implicării intelectual-afective a acestora în „carnea" substanței sonore. În general, membrii „Philarmoniei" cântă cu entuziasm, identificându-se – în egală măsură – cu reperele clasice, romantice ori moderne pe care le au în repertoriu; aș spune însă că, pentru „Philarmonia", această implicare este mai vizibilă în cazul opusurilor românești decât la alte ansambluri similare.

Rezultatul? Orchestra este invitată permanent în țară și în lume, bucurându-se de postura de ambasador al muzicii românești; astfel, în toamna aceasta va fi oaspetele festivalurilor de la Bacău (de muzică nouă) și, respectiv,Târgu Mureș („Constantin Silvestri”).

Îi dorim, din toată inima, SUCCES, mulțumindu-le – atât dirijorului cât și instrumentiștilor – pentru seriozitate, profesionalism și, mai ales, pentru dragostea față de „Cenușăreasa” sălilor de concert: MUZICA ROMÂNEASCĂ!